

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 017025 17 Кж 13
Бања Лука, 08.6.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, Посебно вијеће за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављено од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптужених М.Р., због кривичног дјела тешко убиство из члана 149. став 2. у вези са ставом 1. тачка 2. у стицају са кривичним дјелом недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, Д.П., због кривичног дјела тешко убиство из члана 149. став 2. у вези са ставом 1. тачка 2. Кривичног закона Републике Српске и Р.А., због кривичног дјела тешко убиство из члана 149. став 2. у вези са ставом 1. тачка 2. и у вези са чланом 25. Кривичног закона Републике Српске у стицају са кривичним дјелом недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. истог закона, одлучујући о жалбама Републичког јавног тужилаштва, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, Бања Лука, браниоца оптуженог М.Р., адвоката Г.Н. из Д., браниоца оптуженог Д.П., адвоката М.И., адвоката из Б.Л., оца оптуженог Д.П., М.П. из Т. и супруге оптуженог Д.П., Д.П.1 из Т., изјављеним против пресуде Окружног суда Бања Лука, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 017025 16 К од 26.12.2016. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички јавни тужилац Свјетланка Бијелић, оптужени М.Р., Д.П. и њихови браниоци, отац оптуженог Д.П., те бранилац оптуженог Р.А., адвокат В.Ћ. из С., а у одсуству, уредно обавјештеног оптуженог Р.А., донио је дана 08.6.2017. године,

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе бранилаца оптужених М.Р. и Д.П., Републичког јавног тужилаштва, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала Бања Лука у дијелу који се односи на ове оптужене, те жалбе оца и супруге оптуженог Д.П., па се, у односу на оптужене М.Р. и Д.П., потврђује пресуда Окружног суда Бања Лука, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 017025 16 К од 26.12.2016. године, док се, у односу на оптуженог Р.А., уважава жалба Републичког јавног тужилаштва, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала Бања Лука, укида пресуда Окружног суда Бања Лука,

Посебно одјелење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 017025 16 К од 26.12.2016. године, и у том дијелу предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјелење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 017025 16 К од 26.12.2016. године, оглашени су кривим оптужени М.Р., због стицаја кривичних дјела тешко убиство из члана 149. став 2. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које му је утврђена казна затвора у трајању од 19 (деветнаест) година и недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци, па је примјеном члана 42. став 2. тачка 2. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година, те оптужени Д.П., због кривичног дјела тешко убиство из члана 149. став 2. КЗ РС, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година.

На основу члана 44. КЗ РС, у изречену казну затвора, урачунато је вријеме проведено у притвору, и то оптуженом М.Р. од 29.07.2015. године, а оптуженом Д.П. од 31.07.2015. године, па надаље.

На основу члана 62. став 1. КЗ РС, од оптуженог М.Р. су одузети предмети: пушка „М-48“, калибра 7,9 мм, серијски број ..., полуаутоматска пушка марке „ЦЗ М59/66“, калибра 7,62 мм серијски број ..., као и оквир за аутоматску пушку са 30 метака калибра 7,62x39 мм, оквир за аутоматску пушку са 6 метака калибра 7,62x39 мм, 117 метака калибра 7,62x39 мм, 16 метака калибра 7,9x57 мм, оквир за аутоматску пушку „Томпсон“ са 20 метака калибра 45 АЦП, један метак калибра 7,62x39 мм, један метак калибра 7,62x39 мм, један метак калибра 5,56x45 мм, двије кутије, са по 15 метака калибра 7,62x39 мм, 52 метка калибра 7,62x39 мм, шест маневарских метака калибра 7,62x39 мм, четири метка са ознаком WPA-45, калибра 45 АЦП, 24 метка калибра 7,62 мм, један маневарски метак калибра 7,62 мм и 18 метака са ознаком ЕЦ-43, калибра 45 АЦП.

На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оштећени С.Ђ., са имовинскоправним затјевом је упућен на парницу.

На основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 2. тачке а) до ђ) ЗКП РС, оптужени М.Р. и Д.П., обавезани су да плате трошкове кривичног поступка и то: оптужени М.Р. у износу од 6.624,92 КМ, оптужени Д.П. у износу од 9.210,72 КМ, као и бранилац оптуженог Д.П., адвокат М.И. из Б. у износу од 968,75 КМ, сваки оптужени и тошкове поступка који се односе на награду и нужне издатке њихових бранилаца по службеној дужности, као и трошкове за препис записника са одржаних главних претреса, а бранилац М.И. и накнаду и нужне издатке браниоца Г.Н., поводом одложеног главног претреса дана

07.06.2016. године, чији износ ће бити одређен посебним рјешењем, те оптужени М.Р. и Д.П. и судски паушал, у износу од по 500,00 КМ.

Истом пресудом, на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС, оптужени Р.А. је ослобођен од оптужбе, због кривичног дјела тешко убиство из члана 149. став 2. у вези са ставом 1. тачка 2. у вези са чланом 25. КЗ РС, у стицају са кривичним дјелом недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. истог закона.

Против наведене пресуде, жалбе су, благовремено, изјавили Републичко јавно тужилаштво, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала Бања Лука (у даљем тексту: специјални тужилац), бранилац оптуженог М.Р., адвокат Г.Н. из Д., бранилац оптуженог Д.П., адвокат М.И. из Б.Л., отац оптуженог Д.П., М.П. из Т. и супруга оптуженог Д.П., Д.П.1 из Т.

Специјални тужилац је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, те погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, у односу на ослобађајући дио побијане пресуде и оптуженог Р.А., те одлуке о кривичној санкцији, у односу на осуђујући дио побијане пресуде и оптужене М.Р. и Д.П., са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом М.Р., за кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 2. КЗ РС, утврди казна затвора у дужем временском трајању или казна дуготрајног затвора, и у складу са тим изрекне јединствена казна а оптуженом Д.П., изрекне казна затвора у дужем временском трајању или казна дуготрајног затвора. У односу на оптуженог Р.А., предложено је да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Бранилац оптуженог М.Р. је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те одлуке о трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Бранилац оптуженог Д.П. је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те одлуке о трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Отац оптуженог Д.П. је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, те погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе јер није доказано да је учинио дјело за које је оптужен или да се пресуда укине и одреди одржавања претреса пред другостепеним судом или упуту предмет првостепеном суду на поновно суђење.

Супруга оптуженог Д.П. је жалбу изјавила због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и трошковима

кривичног поступка, са приједлогом да се преиначи пресуда и оптужени ослободи оптужбе.

У одговору на жалбе, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, браниоци оптужених М.Р., Д.П., те бранилац оптуженог Р.А., адвокат В.ћ. из С., предложили су да се жалба Републичког јавног тужиоца из Бање Луке, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, одбије, као неоснована.

У сједници вијећа, која је, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, одржана у одсуству, уредно обавијештеног, оптуженог Р.А., републички јавни тужилац, Свјетланка Бијелић је изложила жалбу специјалног тужиоца, те предложила да се жалба уважи, а жалбе бранилаца оптужених М.Р., те Д.П., његовог оца и супруге, одбију, као неосноване, док су браниоци оптужених М.Р. и Д.П., те отац оптуженог Д.П. изложили жалбе, остајући код разлога и приједлога из тих жалби, које су оптужени подржали, а оптужени Д.П. и жалбу своје супруге. Браниоци оптужених М.Р. и Д.П., те бранилац оптуженог Р.А. су изложили одговоре на жалбу специјалног тужиоца.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, у односу на оптужене М.Р. и Д.П. за радње из тачке 1. изреке побијане пресуде и кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 2. КЗ РС, у образложењу жалби бранилаца оптужених М.Р. и Д.П., те оца оптуженог Д.П., суштинским аргументима који су подударни, указује се на бројне облике битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г), е), з), и) и к), те члана 311. став 2. ЗКП РС. Приговорима у оквиру овог жалбеног основа, указује се на Одлуку Уставног суда Републике Српске, број У-47/09 од 19.3.2014. године и заснива тврдња да је побијану пресуду донио суд који није био стварно надлежан и да је тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1 тачка е) ЗКП РС, да је, у поступку доношења побијане пресуде, на више начина, повријеђено право на одбрану и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, да је тужилац измијенио оптужницу у њеном чињеничном и правном опису дјела на теже за оптужене, јер је је одредио нови процесни положај оптужених у односу на првобитну оптужницу, на начин да је оптужени Д.П. од подстрекача на тешко убиство из безобзирне освете из члана 149. став 1. тачка 2. у вези са чланом 24. КЗ РС (по оптужници Окружног тужилаштва Бања Лука-Посебно тужилаштво за сузбијање организованог и најтежих облика привредног криминала-Специјално тужилаштво Бања Лука број Т19 0 КТ 0000805 15 од 16.12.2015. године), означен као саизвршилац организованог убиства из члана 149. став 2. у вези са ставом 1. тачка 2. КЗ РС, да одбрана није има могућности да изведе доказе којима ће побијати такав, нови процесни положај оптужених, јер је измјена услиједила након завршетка доказног поступка, чиме је повријеђено право на одбрану и почињена битна повреда одредба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Повреду права на одбрану, ове жалбе налазе и у томе што, првостепени суд, прихватајући приједлог одбране да се изврши психијатријско вјештачење свједока Р.Б., није прихватио доказни

приједлог одбране да то вјештачење изврши др В.К., већ је исто повјерио др Н.З.Р., чиме је, у једном дијелу, по ставу из жалби, повријеђен принцип једнакости, указујући да је др К. вјештачио оптужене М.Р. и Д.П., а у другом дијелу, таквом одлуком суда није прихваћен доказни приједлог одбране, јер се, у основи ради о доказу који је одредио суд, а не о доказу одбране. Право на одбрану и тиме битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, почињена је, по ставу из ових жалби, и нарушавањем принципа једнакости у поступку, кроз одбијање доказног приједлога одбране оптуженог Р.А., да се прихвати као доказ „критички осврт“ који је урадио др В.К., дајући му кредибилитет искуснијег и стручнијег вјештака у односу на др Н.З.Р., на налаз и мишљење вјештака др Н.З.Р., да је, у начину руковођења главним претресом, одбрана стављена у неравноправан положај у односу на тужиоца, који је, у поступку, фаворизован. Побијана пресуда је, по ставу из ових жалби, заснована на незаконитим доказима и то исказу свједока С.К. који је изнуђен, исказу свједока Р.Б., као свједока под имунитетом, супротно условима из одредби члана 149. ЗКП РС и без упозорења садржаним у ставу 1. и 2. цитиране законске одредбе, да су незаконити докази они који су прибављени приликом претреса ормара за гардеробу оптуженог М.Р. у Одјељењу психијатрије у Требињу, па тиме и налаз вјештачења барутних честица, и тиме захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. У оквиру овог жалбеног основа, истиче се да је, у изреку побијане пресуде, првостепени суд унио одређене чињенице које нису биле садржане у диспозитиву измијењене оптужнице, што је, по ставу жалби, узроковало и повреду објективног идентитета оптужбе и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС, да је изрека пресуде неразумљива и да су, у њеном образложењу, изостали разлози о одлучним чињеницама и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Указује се и на неправилну примјену одредби процесног кривичног закона, првенствено на повреду одредбе члана 295. став 1. и 2. ЗКП РС, и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, које су, по ставу из жалби, биле од утицаја на законито и правилно доношење пресуде.

Надаље, аргументима из образложења ових жалби, те жалбе супруге оптуженог Д.П., оспорава се правилност оцјене доказа и тиме правилност чињеничне основе побијане пресуде, на којој је заснован закључак да су оптужени М.Р. и Д.П., на начин описан под тачком 1. изреке те пресуде, починили кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 2. КЗ РС, за које су оглашен кривим том пресудом, а на тим приговорима, успостављају се и аргументи за жалбени основ повреде Кривичног закона.

У оквиру жалбеног основа одлуке о кривичној санкцији, приговор из жалбе супруге оптуженог Д.П., се односи само на тврдњу да је казна затвора, изречена побијаном пресудом, престога.

У оквиру жалбеног основа одлуке о трошковима кривичног поступка, бранилац оптуженог М.Р., истиче да је, рјешењем првостепеног суда, оптуженом постављен бранилац по службеној дужности због слабог имовног стања, ради чега је оптужени, у смислу одредбе члана 99. став 4. ЗКП РС, требао бити ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала. У

образложењу жалбе браниоца оптуженог Д.П. и жалбе његове супруге, нису изнесени аргументи за овај жалбени основ, који је само наведен у уводном дијелу жалби.

У односу на кривично дјело недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, из тачке 2. изреке побијане пресуде, за које је оптужени М.Р. оглашен кривим, бранилац оптуженог, у жалби указује на незаконитост доказа прибављених приликом претреса куће у којој станује оптужени, дана 12.6.2015. и 02.8.2015. године, са тврдњом да предмети, наведени у потврди о привременом одузимању предмета (оружје и муниција из тачке 2. изреке побијане пресуде), нису отворани и прегледани у смислу одредбе члана 135. ЗКП РС, ради чега су незаконити докази, чиме се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке з) и к) ЗКП РС. У овом дијелу побијане пресуде се, аргументима из ове жалбе оспорава и правилност чињеничне основе побијане пресуде, указујући на погрешну оцјену доказа.

Нису основани аргументи из жалби бранилаца оптужених М.Р. и Д.П., те жалбе оца оптуженог Д.П., у прилог тврдњи да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка е) ЗКП РС. Наиме, одредбом члана 28. став 2. Закона о сузбијању организованог и најтежих облика привредног криминала („Службени гласник Републике Српске“, број: 111/07, у даљем тексту: Закон о организованом криминалу), прописана је надлежност Посебног одјељења Окружног суда у Бањој Луци, а чланом 4. став 1. истог закона надлежност Специјалног тужилаштва да поступају у свим случајевима предвиђеним чланом 3. овог закона. Одредба члана 3. Закона о организованом криминалу у тачки а) прописује надлежност за кривична дјела организованог криминала из члана 383а. КЗ РС, те кривична дјела са елементима организованости, као и кривична дјела повезаних са таквим дјелима или учиниоцима таквих дјела, а у случајевима када за поступање није надлежно Тужилаштво и Суд Босне и Херцеговине. У тачки б) члана 3. истог закона прописана је надлежност за најтеже облике кривичних дјела против привреде и платног промета и против службене дужности када је због околности дјела или посљедица дјела, кривично гоњење од посебног значаја за Републику Српску, те кривична дјела повезана са таквим дјелима или учиниоцима таквих дјела. У тачки в) члана 3. наведеног закона прописана је надлежност и за друга кривична дјела предвиђена кривичним законодавством Републике Српске, код којих је као најмања запређена казна затвора у трајању од пет година, а када је због околности извршења дјела или посљедица дјела, кривично гоњење од посебног значаја за Републику Српску. У конкретном случају, обзиром да се оптуженима М.Р., Д.П. и Р.А., ставља на терет кривично дјело тешко убиство из члана 149. став 2. у вези са ставом 1. тачка 2. КЗ РС, за које је прописана казна затвора најмање 10 (десет) година или казна дуготрајног затвора а због околности извршења и посљедице је од посебног значаја за Републику Српску, то је неосновано позивање жалби на одлуку Уставног суда Републике Српске број У-47/09 од 19.03.2014. године, у контексту истакнутог приговора стварне ненадлежности Специјалног тужилаштва и Посебног одјељења Окружног суда у Бањој Луци. Наиме, том одлуком не доводи се у питање стварна надлежност ових специјализованих организационих јединица тужилаштва и суда у случајевима које прописује одредба члана 3. Закона о

организованом криминалу. Цитираном одлуком Уставног суда Републике Српске, проглашен је неуставним само онај дио одредбе члана 28. став 2. Закона о организованом криминалу који је прописивао да је Посебно одјељење надлежно за поступање „у свим случајевима када је од главног специјалног тужиоца донијета одлука о преузимању предмета“, уз образложење да је том одредбом доведено у питање уставно начело самосталности и независности судова, с обзиром да је надлежност суда условљена одлуком о преузимању предмета донесеном од стране главног специјалног тужиоца као руководиоца државног органа који гони починиоце кривичних дјела прописаних у члану 3. овог закона. Дакле, овом одлуком је из правног живота уклоњен само онај дио одредбе члана 28. став 2. Закона о организованом криминалу на основу које се стварна надлежност Посебног одјељења Окружног суда у Бањој Луци успостављала већ на основу саме чињенице да је кривично гоњење преузело Специјално тужилаштво на основу одлуке главног специјалног тужиоца. При томе суд није био у могућности да се огласи стварно ненадлежним за поступање у предмету ни у случајевима када оцјени да стварна надлежност излази из дјелокруга прописаног у члану 3. цитираног закона.

Нису основани ни аргументи изнесени у овим жалбама, у прилог тврдњи да је, чињеничним измјенама унесеним у изреци побијане пресуде, у односу на онај садржан у измијењеној оптужници, повријеђен објективни идентитет оптужбе и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС. Наиме, и поред тога што не постоји чињенична подударност описа дјела, датог у оптужници Специјалног тужилаштва број Т 19 0 КТ 0000805 15 од 16.12.2015. године, која је измијењена дана 18.10.2016. године, и оног који је садржан у изреци побијане пресуде, принцип који захтјева идентитет између оптужбе и пресуде, а који је садржан у одредби члана 294. став 1. ЗКП РС, није повријеђен. У чињеничном опису дјела у измијењеној оптужници, садржан је опис заједничке дјелатности оптужених М.Р. и Д.П., као резултата њиховог заједничког и претходног договора у временском периоду од 17.5.2015. до 24.5.2015. године и плана да лише живота оштећеног М.Ђ., са описом мотива, мјеста и начина извршења дјела у остварењу тог заједничког циља, тако да чињеничне измјене у изреци побијане пресуде, које се односе на исти догађај и крећу се у оквиру генусно истог дјела, којима се прецизира заједнички договор оптужених, а које је засновано на чињеничном стању утврђеном на главном претресу, нису довеле до повреде објективног идентитета оптужбе и тиме битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС.

Надаље, нису основани аргументи из ових жалби, којима се, у вези са измјеном оптужнице од 16.12.2015. године, указује на повреду права на одбрану, и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, првенствено у односу на оптуженог Д.П., у дефинисању његовог облика саучесништва у извршењу дјела, од подстеркавања оптуженог М.Р. на извршење дјела (у првобитној оптужници) до саизвршилаштва у организованом убиству заједно са оптуженим М.Р. и Р.А., као помагачем (у измијењеној оптужници). Наиме, ради се о измјени чињеничног стања изнесеног у оптужници, у складу са правом тужиоца које је садржано у одредби члана 290. ЗКП РС, па у вези са тим, те жалбеним приговорима о битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, са аспекта

права на одбрану, од одлучног значаја је чињеница да је, у конкретном случају, након измјене оптужнице (како то произилази из записника са главног претреса од 14.11.2016. године), по захтјеву одбране (са временом који су браници оптужених одредили, као довољним за припрему одбране), одгођен главни претрес (за дан 25.11.2016. године), и на тај начин одбрани омогућено да се изјасне на измјењену оптужницу и, по потреби и властитој процјени, предложи извођење доказа.

Нису основани приговори из ових жалби, у прилог тврдњи да је побијана пресуда заснована на незаконитим доказима и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Наиме, у складу са одредбом члана 149. став 3. ЗКП РС, специјални тужилац је, одлуком број Т19 0 КТ0000805 15 од 05.8.2015. године, дао имунитет свједоку Р.Б., у којој је јасно одређено да се имунитет даје у кривичном предмету тог тужилаштва, наведеног броја, који се води против М.Р. и других, због кривичног дјела тешко убиство из члана 149. став 1. тачка 1. у вези са чланом 23. КЗ РС, извршеног дана 24.5.2015. године, на штету М.Ђ. из Т., као и због кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС. Ради тога су без основа приговори из жалбе браниоца оптуженог М.Р. и тврдња да је неразумљиво зашто је свједок Р.Б. добио имунитет, као и они приговори да специјални тужилац није имао овлаштења да поступа у овом предмету, који је по наредби о преузимању број А-441/15 од 02.8.2015. године, преузео од Окружног тужилаштва у Требињу, прије правоснажности ове наредбе. Наиме, против наведе наредбе специјалног тужиоца, у смислу одредбе члана 14. став 1. у вези са чланом 13. став 1. Закона о сузбијању организованог и најтежих облика привредног криминала, жалба, коју може поднијети само надлежни окружни тужилац, не одлаже преузимање предмета, па тиме ни овлаштење специјалног тужиоца да предузима радње у предмету. Надаље, из записника о саслушању свједока Р.Б., произилази да је исти упозорен у складу са одговарајућим процесним одредбама, које се односе на саслушање свједока, па и одредбом члана 149. ЗКП РС, ради чега су без основа жалбени приговори да је исказ овог свједока прибављен без упозорења у смислу цитиране одредбе, као и они приговори да овом свједоку није постављен правни савјетник, обзиром да одредбом члана 149. став 5. ЗКП РС, није прописана таква обавеза, већ само могућност одређивања стручног лица. У односу на приговоре ове жалбе о незаконитости у поступку привременог одузимања предмета, приликом претреса ормара за гардеробу, који је користио оптужени М.Р. у Одјељењу психијатрије у Т., које је одбрана износила током поступка пред првостепеним судом, и сада у жалби, у побијаној пресуди су дати образложени разлози на страни 23. и 24. те пресуде, које овај суд прихвата као ваљане, па тиме и закључак да је претрес извршен у складу са одредбом члана 129. и 132. ЗКП РС, а отварање тих предмета, индивидуално одређених у записнику о претресу и потврди о привременом одузимању, коју је потписао руководиоца болнице у склопу које институције је претресање и извршено, не прописује одредба члана 135. ЗКП РС.

Надаље, са аспекта права на одбрану, те дискреционог право суда да одлучи о доказним приједлозима (уз обавезу прописану у одредби члана 304. став 7. ЗКП РС), у конкретном случају, првостепени суд је прихватио приједлог одбране оптужених М.Р., Д.П. и Р.А., да се изврши психијатријско вјештачење

свједока Р.Б. Чињеница да је вјештачење повјерено др Н.З.Р., а не др В.К., како је одбрана предлагала, не представља повреду права на одбрану, нити се на тим аргументима, којима се, др К. даје кредибилитет искуснијег и стручнијег вјештака у односу на др Н.З.Р., у ком правцу су били суштински приговори одбране током поступка пред првостепеним судом, и сада у жалбама, не може успоставити повреда права на одбрану и тиме битна повреда одредаба кривичног поступка из одредбе члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Надаље, у образложењу побијане пресуде, у складу са обавезом из одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, дати су разлози за одбијање доказног приједлога одбране оптуженог Р.А., који приједлог су подржали браниоци оптуженог М.Р. и Д.П., да се прихвати као доказ „критички осврт“ који је урадио др В.К. на налаз и мишљење вјештака др Н.З.Р., те разлози за одбијање других доказних приједлога, у вези са ДНК вјештачењем и упоређивањем спорних биолошких трагова са чаура пронађених приликом увиђаја на лицу мјеста, да се, у оквиру међународне сарадње са Ц.Г., С. и Х. упореди спорни ДНК профил са базом података ДНК неспорних профила у тим земљама, да се изврши увид у извод из штампе (као информацију) да је Р.Б. осумњичен за извршење више кривичних дјела крађа и у обавијест МУП РС, Управа за ... Р.Б. са његовом изјавом, као и приједлог одбране оптуженог Д.П., да се изврши увид у „извод написа и обавјештења средстава информисања“ и „увид у организовање скупова грађана“, поднесак А.Б. Тужилаштву у Требињу и поднесак породице К. Омбудсману БиХ – Б., тако да, и у том дијелу жалбених приговора, нема основа за тврдњу о повреди права на одбрану, и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из одредбе члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Слиједом наведеног, у складу са овлашћењима из одредбе члана 278. став 2. ЗКП РС, одбијени су наведени доказни приједлози одбране, а затим, у складу са обавезом која је прописана у одредби члана 304. став 7. истог закона, дато је образложење у побијаној пресуди за разлоге којима се руководио суд у доношењу такве одлуке. Начин на који су образложени ти разлози, те чињеница да су прихваћени бројни други доказни приједлози одбране, појединачно наведени у побијаној пресуди (стране 12., 13. и 14.) са прихватањем додатних доказа, затим садржај анализе тих доказа и њихова оцјена, појединачно и у међусобној повезаности са свим другим изведеним доказима, како то обавезује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, не даје основа за жалбене тврдње о повреди принципа једнакости и тиме повреди права на одбрану, као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Нису основани ни аргументи из ових жалби, у прилог тврдњи да је исказ свједока С.К., дат у истрази, изнуђен, и тиме незаконито прибављен. Наиме, у побијаној пресуди (страна 42. пасус 1.), првостепени суд је дао ваљане разлоге за неприхватање тврдњи свједока С.К., изнесене на главном претресу, да је оба исказа у истрази, у Окружном тужилаштву у Требињу и Специјалном тужилаштву, дао под пријетњом. Ово посебно када се има у виду да овај свједок, износећи тврдње о примјени силе и пријетње од радника полиције, није презентовао медицинску документацију, нити ту принуду саопштио тужиоцу у Окружном тужилаштву у Требињу и Специјалном тужилаштву, приликом

саслушања, како је сам потврдио на главном претресу, нити пријавио неком од надлежних органа, да је свједок С.К., на записник о саслушању у истрази у Окружном тужилаштву у Требињу дана 25.5.2015. године, дао исказ, те у Специјалном тужилаштву дана 04.11.2015. године, које записнике је својеручно, без примједби пописао, а да, тек на главном претресу 04.4.2016. године, указује на принуду од стране полиције. Осим тога, његови искази из истраге, су потпуно сагласни у свим изнесеним чињеницама, битним и онима мање битним, садрже пуно детаља са описом конкретних радњи у вези са дјелом, и налазе потврду у исказима других свједока, на начин како се то образлаже у побијаној пресуди, у дијелу датих разлога за оцјену вјеродостојности противријечних исказа овог свједока из истраге и са главног претреса, у смислу одредба члана 304. став 7. ЗКП РС. Надаље, у једном дијелу, образлажући разлоге за измјену исказа из истраге и са главног претреса, овај свједок је тврдио да је исказ дао под пријетњом полиције и инспектора ЦЈБ Т., те због страха од инспектора који су присуствовали његовом саслушању у Специјалном тужилаштву, које тврдње о присуству других лица осим оних унесених у записник о његовом саслушању, објективно нису потврђене, јер не прозилазе из записника о саслушању од 04.11.2015. године, који је специјални тужилац предочио на главном претресу.

Неосновани су жалбени приговори бранилаца оптужених М.Р. и Д.П., те оца оптуженог Д.П., у прилог тврдњи да је изрека побијане пресуде неразумљива и противријечна датим разлозима, а у дијелу одређених одлучних чињеница да не садржи разлоге и тиме захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, чињенични опис радњи извршења оптужених М.Р. и Д.П., онако како је дат под тачком 1. изреке побијане пресуде, супротно тврдњама из жалби, потпуно је јасан и садржи све битне елементе бића кривичног дјела тешко убиство из члана 149. став 2. КЗ РС, за које су оптужени том пресудом оглашени кривим. У чињеничном опису дјела из изреке пресуде, садржан је опис заједничког договора и плана оптужених М.Р. и Д.П. да лише живота оштећеног М.Ђ., те опис радњи оптуженог Р. у извршењу дјела, као резултата тог заједничког договора и плана. Такав опис радњи извршења у свему је усаглашен са разлозима датим у образложењу те пресуде, за све одлучне чињенице, на којима је заснован закључак о кривици оптужених, за дјело за које су побијаном пресудом оглашени кривим.

Надаље, у побијаној пресуди, у складу са обавезом из одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, дати су разлози за оцјену вјеродостојности противријечних исказа оптужених М.Р. и Д.П., међусобно те у повезаности са исказима свједока и материјалним доказима, ради чега су без основа жалбене тврдње којима се, у једном дијелу, указује на изостанак разлога о одлучним чињеницама и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, а у другом на повреду одредбе члана 295. став 2. ЗКП РС, и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС. Правилност и ваљаност тако датих разлога, овај суд је испитао у вези са жалбеним приговорима, изнесеним у оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утрђеног чињеничног стања.

У оцјени исказа оптужених М.Р. и Д.П., правилно је првостепени суд извео закључак да су ови искази међусобно противрјечни, да је исказ оптуженог Д.П. из истраге противрјечан ономе који је дао на главном претресу, те да су искази оптужених, како појединачно тако и у међусобној повезаности, противрјечни и са исказима свједока, који су, са аспекта садржаја изнесени и анализирани у побијаној пресуди. Изводи се правилан закључак да је исказ оптуженог М.Р., у тврдњи да није имао сукоб са М.Ђ., већ са М.Ч. и Н.Б., који су радили као обезбјеђење у угоститељском објекту М. у Т., у супротности са исказима свједока М.Ч., Н.Б. и Н.С., да су искази оптужених Р. и П. међусобно противрјечни у вези телефонског разговора између оптуженог Р. и М.Б., медицинске сестре на Одјељењу ..., болнице у Т., за који позив Р. тврди да је био по захтјеву Д.П., а како би провјерио да ли је С.К. примљен на то Одјељење, док оптужени П. тврди да се уопште не сјећа да је звао М.Р. критичне ноћи, односно у раним јутарњим сатима, нити се сјећа да је преко оптуженог Р. провјеравао било шта за С.К., док у истрази, оптужени Д.П. дозвољава могућност да је, са телефона М.Ч.1 док је био у његовој кући, звао оптуженог Р. због доинта, да је исказ оптуженог Д.П. у супротности са исказом свједока М.Ч.1 и Р.Б., који сагласно потврђују да је оптужени П. у том времену, када су били заједно у кући Ч., у више наврата користио њихове мобилне телефоне, а што је потврђено материјалним доказима (листингом телефонских комуникација), док са друге стране, оптужени П. негира да је, критичне ноћи, користио мобилне телефоне Ч. и Б. Исказ оптуженог Д.П. из истраге, према правилном закључку побијане пресуде, је у супротности са исказима свједока М.Ч. и Р.Б., који сагласно тврде да је оптужени П., критичне прилике, у раним јутарњим сатима, тражио од Б. број телефона М.Ђ. (да се чује са њим, да ће се све ријешити, да му се овај извини да ће бити све у реду), а након обављених телефонских разговора са њихових мобилних телефона (за које је објективним доказима потврђено да се ради о комуникацији са оптуженим Р. и Одјељењем ... болнице у Т.), у кући М.Ч.1, рекао да је убијен М.Ђ., док оптужени П. тврди да је за убиство М.Ђ., сазнао у полицији. Начин на који је побијана пресуда оцјенила противрјечне исказе оптужених М.Р. и Д.П., како појединачно и међусобно, тако и у повезаности са исказима наведених свједока, те у вези са тим ваљаност разлога датих у побијаној пресуди да су искази оптужених исконструисани и усмјерени на избегавање кривичне одговорности, не може се оспорити аргументима из жалби бранилаца оптужених, те оца и супруге оптуженог Д.П.

У образложењу побијане пресуде су дати разлози за оцјену вјеродостојности противрјечних исказа, из истраге и са главног претреса, свједока С.К., С.Ж., Н.Б.1, З.Г., Н.П., и ти искази су оцијењени у повезаности са исказима оптужених М.Р. и Д.П., те свједока М.Ч., В.М., М.Ч., Н.Б., Д.М., Н.С., М.Б., С.К.1, Г.Р., М.Б., Р.К. и Ж.К., који су, у одлучним чињеницама досљедни и међусобно, у зависности од њихових сазнања у вези са дјелом, са аспекта временске и просторне повезаности, сагласни.

У повезаности са тим исказима оцијењени су и искази свједока М.М., С.Ђ., Ј.А., А.Б., Д.М., М.Г., М.Г.1, З.Б., М.Ч.1, М.А., Ж.Ђ., Р.Б. и Д.П., као доказа одбране оптуженог Д.П. и свједока П.М., Б.Т., В.О., Ј.М. и А.Б., као доказа одбране оптуженог Р.

Ради се о једној свеобухватној, систематичној и критичкој оцјени, на начин да су изнесени садржаји исказа наведених свједока из истраге и са главног претреса, са образложењем у којем дијелу одлучних чињеница су ти искази сагласни или противрјечни, како појединачно тако и у међусобној повезаности. Правилност такве оцјене, па тиме и ваљаност разлога датих у побијаној пресуди, како у оцјени вјеродостојности противрјечних исказа у смислу одредба члана 304. став 7 ЗКП РС, тако и оцјени исказа у смислу одредбе члана 295. став 2. ЗКП РС, не може се оспорити жалбеним приговорима бранилаца оптужених, оца и супруге оптуженог Д.П.

У анализи исказа свједока С.К., правилно је првостепени суд извео закључак и о томе дао ваљане разлоге у побијаној пресуди, да је овај исказ из истраге, дат у Окружном тужилаштву у Требињу и Специјалном тужилаштву, потпуно сагласан у свим одлучним чињеницама, па и онима у којима тврди да је оптужени Д.П., након догађаја у М. стално говорио како ће се осветити М.Ђ., зато што му је ударио жену, да је неколико дана након тог догађаја, када су сједили заједно П., Р. и Б., позвао га Д.П. са стране и дословно питао „да ли можеш пуцати због догађаја из М.“, што је схватио да Д. пита да ли може пуцати у М.Ђ., да није могао вјеровати шта га Д. пита и није му било јасно зашто њега пита, када зна да он то не може учинити, да му је Д., критичне ноћи 23.5.2015. године, рекао „немој да правиш проблем, пусти то, то ће вечерас бити завршено“. У оцјени образложења које је дао свједок С.К. на главном претресу за тврдњу да је исказ из истраге изнуђен, побијана пресуда је дала образложене разлоге, које овај суд прихвата као ваљане, а који су оцијењени у оквиру жалбених приговора из основа битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС.

За оцјену вјеродостојности противрјечних исказа из истраге, у дијелу у којем су измијењени на главном претресу, и у одређеним сегментима повргнути и то исказа свједока С.Ж., за тврдње да му је, на бензинској пумпи у В., оптужени Д.П., након што га је позвао да иде са њим, рекао „да не може да иде са пумпе, да мора бити ту“, исказа свједока Н.Б.1 у погледу лица која су учествовала у физичком сукобу у М. у Т., дана 17.5.2015. године и свједока З.Г. у погледу тврдњи о теми разговора између оптужених М.Р. и Д.П., након извршења дјела у вези освете дједа оштећеног и на кога ће се та освета односити „неће мене него тебе“, дати су у побијаној пресуди образложени и ваљани разлози. Правилност такве оцјене и ваљаност разлога се не може оспорити жалбеним приговорима, јер је првостепени суд исказе ових свједока цијенио са аспекта садржаја, њихових образложења за измјене тих исказа датих на главном претресу, те у повезаности са другим доказима, првенствено исказима свједока. Тако је исказ свједока С.Ж. у побијаној пресуди доведен у везу са исказом свједока М.Ч.1, који је доследан у истрази и на главном претресу у тврдњи да му је оптужени Д.П., након што га је на бензинској пумпи позвао да иде са њима рекао „да не може, да мора да буде под камерама“, исказ свједока Н.Б.1 је доведен у везу са сагласним исказима свједока М.Ч., Н.Б. у погледу лица која су учествовала у физичком сукобу критичног дана у наведеном угоститељском објекту, а исказ свједока З.Г. у вези са исказом оптуженог М.Р., који потврђује да је, након сахране оштећеног М.Ђ., сједио са оптуженим Д.П. и свједоком З.Г. у једном кафићу, да се причало да је дјед оштећеног рекао да ће се осветити, па је, „као црни хумор“ нашалио се, и рекао оптуженом Д.П. „убиће те ђеда“.

Такав приступ у оцјени вјеродостојности противрјечних исказа свједока, а у вези са тим и ваљаност разлога датих у побијаној пресуди, не може се оспорити жалбама бранилаца оптужених М.Р. и Д.П., те оца и супруге оптуженог Д.П..

Надаље, чињенична утврђења побијане пресуде, у односу на оптужене М.Р. и Д.П., за радње из тачке 1. изреке побијане пресуде и кривично дјело тешко убиство из члана 149. став 2. КЗ РС, супротно приговорима из жалби бранилаца оптужених, те оца и супруге оптуженог Д.П., по оцјени овог суда, су потпуна и правилна. Заснована су на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде и оцијењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

Постојање физичког сукоба између оптуженог М.Р. и оштећеног М.Ђ., као једног од чланова обезбјеђења, у угоститељском објекту М. у Т., дана 12.4.2005. године, и у вези са тим сукобом, вербалних пријетњи од стране оптуженог М.Р. и Н.Б.1 („да ће их убити, заклати, да су мртви...“), супротно аргументима из жалбе браниоца оптуженог М.Р., правилно је првостепени суд утврдио на основу сагласних исказа свједока М.Ч. и Н.Б., који потврђују да су, заједно са оштећеним М.Ђ., критичне вечери, били у обезбјеђењу у наведеном угоститељском објекту, свједока Н.Б.1, који је био у друштву са оптуженим М.Р., као непосредних учесника тог сукоба, свједока Д.М., који је о свему овоме, па и испољеним пријетњама, имао сазнања од оштећеног, а осјећај угрожености оштећеног М.Ђ. због тог сукоба и озбиљности пријетњи од стране оптуженог М.Р. и Н.Б.1, потврдио је у свом исказу и свједок С.Ђ., отац оштећеног.

Када се искази ових свједока доведу у везу са исказом свједока С.К., који потврђује да га је оптужени Д.П., након физичког сукоба између његове жене, Д.П. и М.Ђ., у угоститељском објекту М. у Т., дана 17.5.2015. године, покушао ангажовати како би, као непосредни извршилац, лишио живота М.Ђ., са исказом свједока В.М., који потврђује да му је С.К. говорио да ће се његов зет, Д.П. осветити због сукоба у М. и убити оштећеног, са исказом свједока Р.Б., који тврди да му је М.Р., приликом договореног сусрета дана 20.5.2015. године, рекао да су се он и Д.П. договорили да убију М.Ђ., појашњавајући шта је све чинило дио тог договора, онда нема сумње у правилност утврђења одлучних чињеница и тиме правилност закључка побијане пресуде о повезаности оптужених М.Р. и Д.П. заједничким мотивом да се освете оштећеном М.Ђ., и њиховом заједничком договору и плану да лише живота М.Ђ..

Надаље, доводећи у везу исказе свједока С.К.1, у погледу времена одсуства оптуженог М.Р. са радног мјеста, Одјељења ... у Т., у критично вријеме, са исказом свједока Г.Р., у покушају оптуженог Р. да себи обезбједи алиби, са исказом свједока М.Б., у вези телефонског позива оптуженог Р. и провјере да ли је, критичне ноћи, било пријема на Одјељењу ... у Т., те трагове барутних честица пронађених на рукама и гардероби оптуженог М.Р. која је изузета из његовог ормара на радном мјесту, са материјалним доказима констатованим у записнику о увиђају и фотодокументацији, и то трагови капљица крви испред улаза у зграду у којој живи оштећени, локације тијела оштећеног, који је пао низ степенице које воде према подруму, због чега је била

умањена могућност уочавања тијела оштећеног, са исказом свједока Р.Б., који тврди да му је оптужени Р., 10 дана након извршења дјела рекао да је пуцао у оштећеног, да је овај посрнуо и успио ући у хаустор, али да није био сигуран да га је погодио и да је само накратко провирио и није га могао видјети, а које чињенице су, и по оцјени овог суда, могле бити уочене само непосредним опажањем, правилно првостепени суд изводи закључак, да је оптужени М.Р., био директни извршилац дјела и лишио живота оштећеног М.Ђ., на начин као је то описано у изреци побијане пресуде.

Надаље, правилно првостепени суд, у оцјени свих доказа, доводи у везу и телефонске разговоре поводом провјере хитних пријема, критичне ноћи, на Интензивном одјељењу болнице у Т., како то потврђују свједок М.Б., запослена на том одјељењу и оптужени М.Р. у свом исказу, а потврђено је и материјалним доказима, листингом телефонских комуникација (у 04:52:30 часова, комуникација са телефона Р.Б. и Болнице у Т. и у 05:05:31 часова, комуникација са телефона М.Ч.1 и оптуженог М.Р.), и изводи правилан закључак да је телефонски разговор између оптуженог М.Р. и свједока М.Б., а који је обављен по захтјеву оптуженог Д.П. (како то тврди оптужени Р. у свом исказу), био у циљу провјере пријема М.Ђ. у болницу, на Интензивно одјељење у Т., а не у циљу провјере пријема С.К., како се то, у оспоравању утврђења ове одлучне чињенице, наглашава у жалбама бранилаца оптужених.

Цијенећи наведено, те када се доведу у везу искази свједока С.К., који потврђује да га је оптужени Д.П., дословно питао „да ли можеш пуцати због догађаја из М.“, што је схватио да Д. пита да ли може пуцати у М.Ђ., чиме је оптужени П. покушао ангажовати К. као директног извршиоца дјела, да му је оптужени Д.П., критичне вечери, а након што је К, правио проблеме у другом угоститељском објекту (како то потврђују свједоци Н.П. и В.М.), пријетећи да има оружје да би он убио М.Ђ., рекао „немој да правиш проблеме, пусти то, то ће вечерас бити завршено, немој ме сјебавати“, свједока В.М. који тврди да му је С.К. рекао да ће се Д.П. осветити М.Ђ. због сукоба у М. и да ће га убити, искази свједока М.Ч.1 и С.Ж., у погледу одбијања оптуженог Д.П. да иде са њима, и како свједок Ч. тврди да је рекао „да морам да буде под камерама“ а свједок Ж. „да не може да иде са пумпе, да мора бити ту“, и тиме настојања оптуженог П. да, боравком на бензинској пумпи у насељу В. у Т. (у времену од 1:10 до 4:19), критичне вечери себи обезбједи алиби, па након одласка кући Ч., гдје, по његовом позиву долази и Р.Б. од кога, како то сагласно потврђују свједоци Ч. и Б., тражи број мобилног телефона М.Ђ., како би му се овај извинио због сукоба у М., затим телефонских разговора са оптуженим Р. у вези наведених провјера пријема хитних случајева у болници, након чега је оптужени Д.П. у кући Ч. рекао да је убијен М.Ђ., те свједока З.Г., у погледу разговора који се водио између оптужених М.Р. и Д.П., након сахране оштећеног М.Ђ., и на кога ће се дједова освета односити („неће мене него тебе“), нема сумње да је правилно првостепени суд утврдио све одлучне чињенице и на њима извео правилан закључак да су план за извршење дјела и убиство М.Ђ., заједно створили оптужени М.Р. и Д.П..

Реализација овог заједничког договора, у оквиру заједничког плана и припрема за његово извршење, на начин како је то чињенично описано у изреци побијане пресуде, првостепени суд је правилно утврдио на основу исказа

бројних, наведених свједока и материјалних доказа, пронађених на лицу мјеста приликом увиђаја и прибављених касније у поступку, ради чега су без основа аргументи из жалби бранилаца оптужених, те оца и супруге оптуженог Д.П., којима се, у оквиру чињеничне основе побијане пресуде, оспорава кредибилитет, а затим и вриједносни значаја исказа свједока Р.Б., потенцирајући да је, једини доказ на којем је заснована побијана пресуда, исказ свједока Р.Б., као свједока под имунитетом.

Оцјеном наведених доказа, правилно је првостепени суд утврдио и дао ваљане разлоге у побијаној пресуди да је убиство М.Ђ. организовано, да се ради о убиству које је извршено у складу са претходним договором оптужених М.Р. и Д.П. и планом за извршење дјела који су оптужени заједно створили, у који је био укључен и Р.Б., са улогом да оптуженом М.Р. пошаље поруку договореног садржаја када оштећени, критичне вечери, крене кући из „М.“. У остварењу тог заједничког циља, у складу са претходним договором, планом и припремама, непосредни извршилац дјела је оптужени М.Р., који је, хицима из аутоматске пушке лишио живота оштећеног М.Ђ.

Слиједом наведеног, а супротно аргументима из жалби бранилаца оптужених, те оца и супруге оптуженог Д.П., овај суд налази да је побијана пресуда, у односу на радње из тачке 1. изреке те пресуде, заснована на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању и правилно је примјењен Кривични закон, када су радње оптужених М.Р. и Д.П., квалификоване као кривично дјело тешко убиства из члана 149. став 2. КЗ РС.

Извођењем нових доказа, које је, у смислу одредбе члана 309. став 4. ЗКП РС, у жалби предложио бранилац оптуженог Д.П., и то службене забиљешке ЦЈБ Т. број 14-02/1-118/15 од 28.5.2015. године, у погледу тачног времена доласка Р.Б., критичне ноћи, на бензинску пумпу у насељу В. у Т., по оцјени овог суда, а како се не ради о одлучној чињеници, не би се утврдило другачије чињенично стање од онога које је утврђено побијаном пресудом на основу свих других доказа спроведених на главном претресу пред првостепеним судом.

У односу на радње из тачке 2. изреке побијане пресуде и оптуженог М.Р. и кривично дјело недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, за које је оптужени оглашен кривим побијаном пресудом, овај суд налази да нису основани жалбени приговори његовог браниоца, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС и они приговори којима се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде. Предмети који су одузети приликом претреса куће које користи М.Р. у Т., Улица ..., и у селу К., општина Т., дана 12.06.2015. и 02.08.2015. године, таксативно су пописани и појединачно наведени у потврди о привременом одузимању предмета, те као такви предати на чување Окружном суду Требиње. За такву ситуацију, када су у записнику о претресању пописани одузети предмети и о томе издата потврда у смислу члана 132. ЗКП РС, не односи се одредба члана 135. ЗКП РС, која регулише отворање и преглед привремено одузетих предмета у смислу одредбе члана 132. став 2. ЗКП РС. Надаље, у образложењу побијане пресуде су дати ваљани разлози у оцјени исказа

свједока З.Р., оца оптуженог М.Р., који тврди да су оружје, које је пронађено приликом претреса породичне куће, задужили у рату он и његов отац али га нису раздужили након престанка рата, а да је муниција, пронађена приликом претреса стана у којем живи оптужени Р., његова и ти искази су доведени у везу са потврдама о привременом одузимању предмета, пронађених приликом претреса стана оптуженог Р., које записнике о претресу и потврде о привременом одузимању предмета, оружја и муниције, како је то појединачно наведено у изреци побијане пресуде, су без примједби потписали оптужени и његова супруга. Разлоге дате у побијаној пресуди у оцјени изведених доказа, у сегменту утврђења чињеничног стања за радње из тачке 2. изреке побијане пресуде, овај суд прихвата као ваљане и њихова правилност се не може оспорити аргументима из жалбе браниоца оптуженог М.Р.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, у вези са аргументима изнесеним у жалби специјалног тужиоца, а у вези са жалбама бранилаца оптужених, те оца и супруге оптуженог Д.П., у смислу одредбе члана 322. ЗКП РС, о проширеном дејству жалбе изјављене у корист оптуженог.

Нису основани аргументи из жалбе специјалног тужиоца, у прилог тврдњи да првостепени суд, није у довољној мјери цијенио утврђене отежавајуће околности, те да се изреченим казнама неће постићи циљеви генералне и специјалне превенције. Слиједом тога, није основан ни приједлог да се преиначи побијана пресуда и оптуженима М.Р. и Д.П. изрекне казна затвора у дужем временском трајању или казна дуготрајног затвора. Наиме, у побијаној пресуди су дати разлози за утврђене отежавајуће околности, које се у жалби специјалног тужиоца, наглашавају, и те околности су оцијењене у повезаности са утврђеним олакшавајућим околностима, посебно за сваког од оптужених. Тако дато образложење овај суд прихвата као ваљано и налази да су казне затвора, за дјела у стицају у односу на оптуженог М.Р. правилно утврђене, и то за кривично дјело тешко убиство из члана 149. став 2. КЗ РС у трајању од 19 (деветнаест) година и кривично дјело недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци, и тиме јединствена казна затвора у трајању од 20 (двадесет) година, те да је правилно одмјерена казна затвора оптуженом Д.П., због кривичног дјела тешко убиство из члана 149. став 2. КЗ РС у трајању од 15 (петнаест) година, са аспекта индивидуализације и опште сврхе кажњавања из одредбе члана 28. КЗ РС.

Првостепени суд је, у оквиру општих правила о одмјеравању казне, у смислу одредбе члана 37. став 1. КЗ РС, правилно утврдио све олакшавајуће и отежавајуће околности које су од значаја за одлуку о кривичној санкцији, а које су у изреченим казнама оптужених у пуној мјери дошле до изражаја и те околности правилно образложио у побијаној пресуди на страни 87. и 88. Тако дато образложење овај суд прихвата као ваљано, јер је за сваког од оптужених, индивидуално одређено и образложено које су то околности оцијењене као олакшавајуће а које као отежавајуће, и њихов утицај на одлуку о врсти кривичне санкције, а затим и висини изречене казне затвора у оквиру прописане казне за наведена кривична дјела.

Надаље, неосновани су аргументи из жалбе браниоца оптуженог М.Р., којима се оспорава правилност и законитост побијане пресуде у дијелу одлуке о трошковима кривичног поступка, јер је иста донесена у складу са одредбом члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 1. 2. ЗКП РС. Наиме, рјешењем првостепеног суда од 26.02.2016. године, оптуженом је, у смислу одредбе члана 53. став 3. ЗКП РС, постављен бранилац по службеној дужности, адвокат Г.Н. из Д. Дакле, у конкретном случају, ради се о обавезној одбрани, а не постављању браниоца због слабог имовног стања у смислу одредбе члана 54. став 1. ЗКП РС, како се то указује у жалби, што чини суштинске аргументе у оспоравању правилности и законитости одлуке о трошковима кривичног поступка и услова за примјену одредбе члана 99. став 4. ЗКП РС.

На основу наведеног и примјеном одредбе члана 328. став 1. ЗКП РС, у односу на оптужене М.Р. и Д.П., одбијене су, као неосноване, жалбе Републичког јавног тужилаштва, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала Бања Лука, бранилаца оптужених, те оца и супруге оптуженог Д.П., те је, у односу на оптужене М.Р. и Д.П., потврђена пресуда Окружног суда Бања Лука, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежег облика привредног криминала број 11 0 К 017025 16 К од 26.12.2016. године.

Насупрот наведеном, овај суд налази да је основана жалба специјалног тужиоца, заснова на тврдњи да је побијана пресуда, у дијелу којом је оптужени Р.А. ослобођен оптужбе да је починио кривично дјело тешко убиство из члана 149. став 2. у вези са ставом 1. тачка 2. и у вези са чланом 25. КЗ РС у стицају са кривичним дјелом недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. истог закона, донесена уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС у вези са одредбама члана 10. став 2. и 3. истог закона, те у вези са чланом 126. став 1. и чланом 127. став 3. ЗКП РС, па је тиме и правилност чињеничне основе те пресуде доведена у сумњу.

Наиме, изузети трагови са задњег десног и лијевог сједишта возила оптуженог Р.А., те пртљажника на фолију за барутни тест, који су означени на фотографијама као трагови број 4., 5., 6. и 7. у фотодокументацији сачињеној приликом претреса наведеног возила по наредби судије за претходни поступак, по оцјени овог суда, не представљају предмете у смислу одредбе члана 126. став 1. ЗКП РС који се одузимају и тачно описују на записник о претресању и потврди о одузимању предмета (која се одмах издаје лицу којем су предмети одузети), а након тога, у смислу одредбе члана 127. став 3. ЗКП РС-а, са списком одузетих предмета предаје суду без одлагања.

Дакле, садржај на самољепљивим фолијама скинут са задњих сједишта и пртљажника возила на барутни тест, не представља предмет, како то погрешно утврђује побијана пресуда, него траг чијим вјештачењем се може потврдити или искључити присуство несагорјелих или дјелимично сагорјелих барутних честица, а који је скинут са наведених унутрашњих дјелова предметног путничког возила, које возило, према записнику о претресу путничког возила власништво Р.А., састављеном 24.05.2015. године и потврди о привременом одузимању предмета на основу наредбе за претресање од истог дана,

представља један од три одузета предмета (поред двије сарцаде изузете са возачевог и сувозачевог сједишта) и означен је под редним бројем „3“.

Слиједом тога, погрешан је и закључак те пресуде по коме изузети траг на самољепљивим фолијама скинут са задњих сједишта и пртљажника возила представља незаконит доказ у смислу одредби члана 10. став 2. ЗКП РС, уз образложење да није изузет у складу са одредбама члана 126. став 1. и члана 127. став 3. ЗКП РС, а посљедично томе да су, у смислу одредбе става 3. члана 10. ЗКП РС, незаконити и сви докази произашли из, према закључку побијане пресуде, незаконитог претреса, прецизирајући при томе да су у питању сљедећи докази: фотодокументација претреса ЦЈБ Т. број 225/15 од 24.05.2015. године (фотографије 7 до 12), налаз и мишљење Јединице за ... КТЦ, Одјељење за ..., Регионална лабораторија Ф. Д/П-2.6.233-903.1/15 од 28.05.2015. године, те исказ вјештака Н.Ф. дат на главном претресу дана 18.04.2016. године, везано за овај налаз.

Како се ради о битној повреди одредаба кривичног поступка таквог карактера да су неправилном примјеном цитираних одредби ЗКП РС (члан 10. став 2. и 3. ЗКП РС, у вези са чланом 126. став 1. и члана 127. став 3. ЗКП РС), из доказне грађе издвојени као незаконити, напријед цитирани докази оптужбе, то се наведена битна повреда одредаба кривичног поступка, рефлектовала на законито и правилно доношење пресуде у овом дјелу, с обзиром да је и правилност утврђеног чињеничног стања у овом дјелу пресуде, доведена у питање.

Из изнијетих разлога овај суд је уважио као основану жалбу специјалног тужиоца у ослобађајућем дијелу побијане пресуде који се односи на оптуженог Р.А., те одлучио као у изреци ове пресуде, тако што је укинуо побијану пресуду у том дијелу и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити повреде одредаба кривичног поступка на које је указано овом пресудом, тако што ће прихватити као законите доказе: фотодокументацију претреса ЦЈБ Т. од 24.05.2015. године (фотографије 7 до 12), налаз и мишљење Јединице за ... КТЦ, Одјељење за ..., Регионална лабораторија Ф. Д/П-2.6.233-903.1/15 од 28.05.2015. године, те исказ вјештака Н.Ф. дат на главном претресу дана 18.04.2016. године, везано за овај налаз, па ове доказе, као и друге доказе проведене на главном претресу који се односе на овог оптуженог, (на које се побијана пресуда позива у свом образложењу, а које и жалба специјалног тужиоца апострофира као погрешно оцјењене), оцјенити на начин прописан одредбама члана 295. став 2. ЗКП РС. Чињенична утврђења до којих таквом оцјеном дође и правну оцјену засновану на тако утврђеном чињеничном стању ће образложити на начин који се захтјева одредба члана 304. став 7. ЗКП РС.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић